

§ 1 zák. o tul. a § 320 lit. e) tr. zák., bylo vyloučeno a veřejný žalobce si nevyhradil stíhání obžalovaného pro přečin, o nějž nyní jde. Tvrdí tudíž, že rozsudek překročil proti předpisu § 263 tr. ř. obžalobu a uplatňuje tím zmateční důvod dle čís. 8 § 281 tr. ř.; avšak neprávem, neboť na obžalovaného bylo u okresního soudu v Telči dne 1. srpna 1919 učiněno oznámení, že byl při pašování potravin přes hranice do Rakouska přistižen, dále pro potulku a falešné udání jména při výslechu. Při hlavním přelíčení dne 28. srpna 1919 navrhl funkcionář státního zastupitelství, by bylo použito zákona. Dle ustanovení § 447 tr. ř. platí ovšem předpis § 263 tr. ř. i při přestupcích, avšak ve všeobecném návrhu na použití zákona jest obsažena i výhrada tohoto místa zákona; funkcionář státního zastupitelství není dle §§ 457 a 451 tr. ř. povinen, by učinil zvláštní návrh ve smyslu §§ 255 a 263 tr. ř. Byla-li tudíž na obžalovaného podána ještě obžaloba pro přečin dle § 23, čís. 4 cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák. a byl-li týž tímto trestním činem uznán vinným, nebyla obžaloba překročena a není zde uplatňovaného důvodu zmatečnosti.

Čís. 398.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 567 sb. z. a n.).

Předpis § 18 zákona o soudech lichevních jest rázu čistě procesuálního a nelze z něho vyvozovati, že pro skutkovou podstatu předražování jest rozhodným zisk pachatelův.

(Rozh. ze dne 17. března 1921, Kt I 611/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu u krajského soudu v Chebu ze dne 30. června 1920, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem předražování dle § 7 odstavec třetí zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost obžalovaného uplatňuje důvod zmatečnosti č. 9 a) § 281 tr. ř. z té příčiny, že prý schází podstatný znak skutkové povahy přečinu předražování, totiž požadování zřejmě přemrštěné ceny, která jest tu jen tehdy, když pachatel docílí přemrštěného zisku, jaký u obžalovaného zjištěn nebyl. Nalézací soud vyslovil však v naprostém souhlase se stanoviskem zrušovacího soudu, v četných nálezech zdůrazněném, že ustanovení § 7 zákona o lichvě nečiní závislou trestnost jednání pachatelova na nabytí přemrštěného zisku, nýbrž na požadování přemrštěné ceny. K příslušným důvodům rozsudku se proto stížnost odkazuje a dodává se ještě, že, kdyby bylo správným opačné stanovisko zmateční stížnosti, zůstávala by beztrestnou celá řada případů, v nichž byly požadovány ceny patrně přemrštěné, čímž by byla zřejmě obcházena ustanovení zákona lichevního a mařen jeho účel. Neprávem poukazuje stížnost k ustanovení § 18 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 567 sb. z. a n. o soudech lichevních, snažíc se ze slov zákona, že při posuzování otázky

zřejmě přemrštěnosti ceny dlužno přihlížeti ke všem »majetkovým prospěchům«, jichž pachatel vedle ceny požadoval, sobě neb jinému dal poskytnouti neb slíbiti, dovoditi, že o přemrštěnosti požadované ceny lze mluvit jen tam, kde bylo docíleno přemrštěného zisku. Citovaný zákon obsahuje pouze předpisy týkající se řízení před soudy lichevními a je také § 18 zákona tohoto předpisem povahy ryze procesuální, stanově zásady, jak má soud při řešení otázky zřejmě přemrštěnosti požadované ceny procesuálně postupovati. Pro obor práva hmotného jsou směrodatnými jediné předpisy zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. o trestání válečné lichvy. § 7 tohoto zákona podávající výměr přímého předražování, jest na stanovisku, že pod cenou rozuměti dlužno nejen úplatu v hotových penězích, nýbrž i v jiných předmětech majetkových. Je proto jen samozřejmým důsledkem tohoto stanoviska, když v § 18 zákona o lichevních soudech ukládá se soudu, by posuzuje otázky zřejmě přemrštěnosti, přihlížel též ke všem majetkovým prospěchům, jež pachatel vedle ceny požadoval, sobě neb jinému dal poskytnouti neb slíbiti. Tím se jen zvlášť připomíná, že pro zjištění výše požadované ceny není směrodatnou toliko výše ceny v penězích, nýbrž že k této přičítati dlužno též cenu, v jiné formě poskytnutou, by se takto vyšetřila přesně celková výše ceny, pachatelem za předmět potřeby požadované. Je-li však dle toho, co řečeno, pro přičítání přečinu dle § 7 zákona o lichvě rozhodnou jen zřejmá přemrštěnost požadované ceny, není z pohrůžky tohoto ustanovení vyloučen ani případ, když pachatel prodá zboží dále bez jakéhokoliv zisku, ba pod nákupní cenou, tedy se ztrátou, přece však za takovou cenu, která se i v této výši jeví býti zřejmě přemrštěnou.

Čís. 399.

Zločinu přijímání darů ve věcech úředních (§ 104 tr. zák.) může se dopustiti též úředník, jenž nerozhoduje sice bezprostředně o veřejných záležitostech, nýbrž pouze rozhodnutí věcně připravuje nebo při něm spolupůsobí. Po stránce subjektivní stačí vědomí úředníka, že mu súčasněná strana poskytuje nebo slibuje výhodu, by úřad svůj správně nebo rychleji vykonával.

(Rozh. ze dne 19. března 1921, Kr I 700/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. června 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem přijetí darů ve věcech úředních dle § 104 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, uplatňující zmatečnost dle čís. 9 a) § 281 tr. ř., není odůvodněna. Stížnost správně uvádí, že pojem úředníka ve smyslu § 104 tr. z. je mnohem užší, než dle § 68 tr. zák., poukazujíc k tomu, že zákon podřizuje onomu ustanovení jen úředníky, činné způsobem, v šu tomto blíže naznačeným, a nikoliv však úředníky jiné činnosti. Neprávem však tvrdí, že by obžalovaný nebyl úředníkem, činným ve smyslu § 104